

Trollkarlen

Katja står på skolans parkering med händerna i jackfickorna och blickar ut över skolgården. Hon håller ryggsäcken ovanför huvudet i ett försök att blockera den annars varmt välkomna vårsolens strålar. Ett stenkast bort, på en bakgård i slutet av gatan, sitter två pensionärer i solstolar och absorberar våren men bara synen av dem får Katja att huttra och pressa händerna längre ned i fickorna. Nej, vårens blommande rabatter, återigen porlande bäckar och oavbrutna fågelsång avnjuts bäst när man inte fryser tårna av sig.

När den lagom nedsmutsade, grå kombin till slut svänger in på parkeringen med ett ryck sitter Katja på det nedklottrade staketet och dinglar med benen. Hon möter kort mammas och pappas allvarsamma blickar och kontrollerar sedan att läxmappen och den blå glasburken båda är i tryggt förvar i hennes väska, innan hon hoppar in på den högra sidan av baksätet. Mamma vänder sig om. "Katja, var har du vantarna?", frågar hon, men Katja vet att det egentligen inte är en fråga. Det är mammas sätt att bekräfta Katjas närvaro. De senaste månaderna har det tydligen varit hennes enda kommunikationssätt. "Vet inte.", svarar Katja utan att så mycket som kasta en blick mot henne, med ögonen fästa långt bort utanför bilrutan. Mamma suckar och vänder sig om. Utan att ta blicken av vägen sträcker pappa sig mot mitten och skruvar upp volymen på radion i ett försök att tona ned den tryckta stämningen. Bilresorna är alltid det jobbigaste med gå-tidigt-från-skolan-dagarna men de andra barnens avundsjuka blickar när hon traskar förbi dem på väg till parkeringen gör henne alltid bättre till mods.

Katja är en trollkarl. Det är det bara en annan person i hela världen som vet men det har hon varit sedan hösten förra året. Fast vid närmare eftertanke så har Katja nog minsann haft trollkarlskrafter hela sitt liv. När hon fångade den där tårtspaden som krånglade sig ur mammas grepp, halvvägs på väg ned mot heltäckningsmattan i vardagsrummet, under kalaset i ettan. Ja, sådant kan inte förklaras på något annat sätt än med ren och skär magi. Men det var först när morfar plötsligt stötte på draken som hennes trollkarlsmagi verkligen behövdes.

Det var oktober och ovanligt kallt när Katja hörde talas om draken för första gången. Eller förstås, det var ju först i efterhand hon förstod att det var en drake det handlade om men

redan då anade hon att något var konstigt. Mamma hade pratat i telefon en kväll och dagarna efter var hon och pappa som förbytta. De trodde att Katja inte märkte något, men det gjorde hon. Just de dagarna hade hon behövt åka buss till skolan och hon åkte aldrig buss till skolan. Pappa envisades alltid med att skjutsa henne överallt, även om hon försäkrade honom om att det var helt okej att åka buss någon gång ibland. "Om vi ändå ska betala leasingen varje månad är det väl lika bra att vi använder bilen.", brukade han skämta. Eller inte skämta, det var helt ärligt svårt att avgöra när pappa skojade eller inte. "Dessutom är det bara ligister som åker buss."

Allting hade dock blivit klart för Katja när hon träffade morfar veckan efter. Mamma och Katja hade åkt dit direkt efter skolan och morfar hade mött dem vid lägenhetsdörren. Han hade stått i dörröppningen och bara stirrat på dem några sekunder för länge innan det var som om han kom på sig själv. Han ruskade på huvudet och gjorde en gest med handen. "Kom in." Inne i morfars lägenhet hade det varit stökigt. Inte så där oordnat hemtrevligt som han brukade ha, utan rörigt. Smutsig disk var utspridd överallt och en lukt som Katja inte kunde sätta fingret på låg som ett täcke över lägenheten. De hade satt sig vid bordet i köket och mamma hade gett morfar en blick som sade åt honom att det var dags att börja prata. "Katja, jag..." Morfar pausade och öppnade sedan munnen igen som för att säga något men stängde den sedan. Han tänkte ett tag innan han pratade. "Det är en drake." Mamma suckade ljudligt, skakade på huvudet och reste sig upp. "Jag går till bilen.", sa hon irriterat. Morfar tittade efter henne när hon gick innan han fortsatte. "Det är en drake som jagar mig och jag måste slåss mot den. Men du behöver inte oroa dig, den är liten och kan inte skada mig." Katja tittade häpet på honom. Hon hade tusen frågor men bara en kom ut. "Varför måste just du slåss mot den? Jag borde väl kunna hjälpa till." Morfar log. "Vill du veta en hemlis? Jag tror att du i själva verket är en liten trollkarl. Och alla vet ju att trollkarlar kan besegra drakar hur lätt som helst, eller hur?" Katja nickade. Hon var en trollkarl och hon skulle allt rädda morfar.

Bilen gör en skarp sväng åt höger efter vattentornet vid Violinvägen och Katja låter kroppen lealöst följa med. I det gula huset som stoltserar bakom två ekar minns hon att hon var på kalas hos Tilda K. i klassen i tvåan. Men det var innan akut-magsjuka-i-klassrummet-incidenten. Efter det slutade inbjudningarna trilla ned i jackfickan. Och till lekparken som anas bortanför cykelbanan brukade hon och mamma cykla varje ledig dag. Men det var innan jobbet slukade upp mamma och all tid hon hade gick åt till att skriva dumma rapporter och

mejl. Innan man kunde man höra det aggressiva tangentknappandet ända in på morgonen. Katja kan den här vägen utantill. Varje sväng, varje övergångsställe och varenda grop i asfalten som får pappa att sakta in eller mamma att tjafsa när han inte gör det. Det är som en film som spelas upp om och om igen och Katja kan varenda replik.

Plötsligt sänker pappa radion och börjar prata. "Vad var det de hade sagt?" Hans röst är ännu mer monoton än vanligt och han stirrar rakt fram på vägen. "Det var tydligen dåligt.", svarade mamma sammanbitet och Katja märkte att pappa, medvetet eller inte, ökade farten något. Förutom en knappt hörbar popdänga på radion så blir det nu helt tyst i bilen. Katja sneglar ned på ryggsäcken som ligger vid hennes fötter och böjer sig sedan ned för att dra upp dragkedjan och plocka upp den blå burken. Hon kastar en blick framåt för att försäkra sig om att varken mamma eller pappa är medvetna om vad hon gör. Det är de inte, så Katja öppnar försiktigt burken, blundar hårt och kramar om den hårdare. Den är hennes chans. Morfars chans.

Katja har aldrig sett draken med sina egna ögon men hon vet vad den gör. Vad den gör med morfar. Hur hans blick blir tom och livlös efter att ha stirrat in i bestens ögon, brinnande av hat. Hur hans hud skrumpnar ihop mer och mer av drakens till synes oändliga eldsprutande, hur morfar aldrig har någon energi kvar när de träffas. Det är som om draken på något sätt fullständigt slukar all styrka morfar har kvar. Ändå beger han sig gång på gång tillbaka för att slåss mot den och Katja förstår inte varför.

Utanför bilrutan är det fortfarande några få, dystra snöhögar kvar, men de är på sin höjd ett par decimeter och förmodligen mer grus än snö. Det som är kvar av förra årets löv kikar nu fram och de bruna nyanserna skulle nästan kunna få en att tro att det är senhöst. Vårsolen skymms av minst en kilometer höga betongbyggnader och det blir genast kallare. *De har kommit till stan.* Katja känner hur bilen nu börjar kämpa sig uppför den långa, snirkliga backen och med det vet hon att resan närmar sig sitt slut.

Katja och morfar hade suttit i skinnfåtöljerna bredvid fönstret när han sa det. "Katja, hur ska jag säga det här, jag kommer inte att kunna besegra draken. Eller rättare sagt, jag kommer inte att kunna besegra draken på egen hand." Han stirrade blankt ut genom fönstret och suckade. Katja tittade frågande upp på honom. "Vad menar du?" Morfar funderade ett tag innan han svarade. "Jag kommer att behöva förgifta den för att ta kål på den." Morfar

tittade på Katja som satt djupt försjunken i tankar. "Jag förstår.", sa Katja, pausade en stund och fortsatte sedan. "Jag kan göra ett gift åt dig. Jag är ju trots allt en trollkarl." Katja log finurligt mot morfar och han kunde inte låta bli att le tillbaka. "Jag vet precis hur man gör, i boken jag läser så gör häxan ett gift av påskliljelökar och det finns massvis i rabatten på baksidan av skolan!", sa hon med uppspärrade ögon. Morfar log mot henne, men någonting sorgset anades i hans blick. Utan att säga ett ord böjde han sig fram och omfamnade henne.

Parkeringen är nästan helt tom och pappa ställer bilen närmast ingången. Katja känner hur stadsluften fyller hennes lungor i samma sekund hon kliver ut ur bilen och hon kan känna en klump växa i magen. Mamma och pappa går iväg med raska steg och Katja springer ikapp dem. Inomhus reser sig taket hotfullt över henne på ett sätt hon aldrig sett tak göra förut. Katja har aldrig känt sig så liten, trots att hon växt minst fem centimeter sedan i höstas. Nu finns dock ingen tid för att vara rädd. Drakens närvaro ekar i korridorerna och Katja vet vad som måste göras, hon ska förgöra den en gång för alla. För morfars skull.

"Är det här?", frågar mamma, som är minst sagt uppjagad, någon. Katja kan inte se personen, men efter vad som hon antar var en nickning, rycker mamma upp dörren och går in. Pappa försvinner in bakom henne och med ens känner sig Katja yr. Hon tar ett djupt andetag, kramar om burken och går in. "Morfar! Jag har giftet som jag gjorde med mig och..." Synen hon möter får henne att tystna. I rummet står fyra främlingar, mamma och pappa, alla omringade runt morfar. Allt hon kan göra är att stirra. På mamma, som gråter lutad mot en vitklädd kvinnas. På pappa, som står med handen på hennes axel och som stirrar tomt ut i ingenstans. Och på morfar. Katja känner knappt ens igen honom. Han påminner mer om en uttömd ballong än den morfar hon känner. Katja känner ilskan bubbla upp inom sig. "Var är draken?", frågar hon med tänderna hårt sammanpressade. Mamma suckar och lägger händerna för ansiktet. "Var är draken, sa jag! skriker Katja med gråten i halsen. Då brister det för mamma. Hon tar ett andetag och tittar rakt in i ögonen på Katja. När ska du komma tillbaka till verkligheten? skriker mamma genom tårarna. "Det finns ingen jävla drake och du är ingen trollkarl! Bara ett barn som inte klarar av att leva i den riktiga världen! Burken faller till marken. Med ett öronbedövande ljud förvandlas den till tusen skärvor runt henne men Katja kan inte röra sig. Hon känner glödheta tårar välla upp i sina ögon.

För mamma har ju rätt.

Katja är en trollkarl. Det är det ingen annan som vet och så kommer det förbli. För alla andra vet ju att allt sådant där egentligen bara är på låtsas. Trollkarlar och drakar, bara dumheter. Men trots att draken inte finns så har den ändå vunnit. För Katja kommer aldrig kunna rädda någon.

Speciellt inte morfar.